

LITERATUR IN DEN SPRACHEN BERLINS 2024

Orhan Murat Bahtiyar

**Kundak
(Alıntı)**

Odamın penceresinden sarkmış sigara içiyordum. Karşı binanın sıvasız duvarına açılmış küçük tuvalet pencerelerinden başka bir şey görünmüyordu ama çoğunluk olmanın verdiği rahatlıkla uzun uzun basılan kornaların sesini duyabiliyordum o akşam. Yüzüme dökülen saçları toplayıp bluzumun içine soktum; başımı örtmeyi unutmuşum.

Bitişimdeki yatak odasının olmasa da olur balkonuna, öğleden sonra astığım çamaşırlara takıldı gözüm; rüzgârda uçuşuyor ama mandallardan kurtulamıyorlar bir türlü. Gözlerimi kapatıp kaçak tütünü ciğerime doldurdum ve biraz bekledim: Tüm tanıdıklarım veya beni tanıyan, bu hayatta bir şekilde yolumun kesiştiği herkes bir anda ölse, özgürlüğüme kavuşabilir miyim?

Sigara paketini kitapların arkasına gizleyip saçlarımı düzelttim. Direkt salona açılan kapının arkasına, buzlu cama bir perde gibi, genişlemesine astığım hırkamın cebinden sakız paketini çıkardım. Avucuma

aldığım iki tanesini ağzıma attım. Şekeri bitince çıkarıp parmaklarımdaki kokuyu aldım.

Salona girdiğimde annem pencerenin önünde, kucağına zar zor sığan Kur'ân'a başını gömmüş parmağıyla satırları takip ediyordu. Diğer divanda babam bacağının birini kendine doğru çekmiş ve kumandalı elini dizinin üzerinden sallandırmıştı. Kısa bir an kafasını televizyondan kaldırdı. "Daha çayı koymadın mı?" bakışını tanıdım. Yer sofrasından birkaç tabak ve sürahiyi alıp mutfağa geçtim.

Küçücük tezgâha dört kişinin bile bulaşığı sığmıyor; sudan geçirdiklerimi abimin boşanma ganimeti bulaşık makinasına yerleştirdim. Çayı koydum.

Deterjanlı süngeri bakır sininin üzerinde köpürtürken babama baktım; pek mutlu. Eee kazandılar! Ensesi yüzünden çok daha önce yaşlanmış bir çiftçi, yoksulluğa özgü o ağıl kokusundan hala kurtulamamış olsa da her şey bir yana, kahvehanede haklı çıkacak olmaktan herhalde müthiş bir mutluluk duyuyor. Bense oy kullanmıyorum. Altı yıl oldu ama resimli kimliğimi daha almadık. Lise terk olmanın bile yüksek öğrenim sayılacağı bu evde köşedeki bakkal dışında kimsenin haberi olmadan yaşayıp gidiyorum. Bir de düzenli olarak yaş hesabı yapıp kapımızı çalan, son iki yılda sıklıkları azalan görücüler dışında tabii. Evlenmiyorum diye kızmıyor babam da artık. "İyi ya," diyormuş anneme "bize bakar yaşlılıkta."

"Çay olmadı mı daha?" dedi yine babam, gözü televizyonda. "Yok," dedim, sofraya bezini bir bohça gibi toplayıp kolumun altına aldım, "su daha yeni kaynamıştır."

Siniyi buzdolabının yanına yerleştirdim. Mutfağın tam karşısındaki kapıdan nihayet çıktı abim. Pijamasının üstünü giymiş çoktan, çoraplarını içliğinin üstüne çekmiş. O daha salona geçmeden, hızlıca tuvaletin kapısını kapatıp çayı demledim. Gül desenli emaye tepsiyi çıkardım dolaptan, çay bardaklarını dizdim. Kendime kupa. Başkası olmaktan ölecekmişim gibi geldi o an. Başka düşünmekten, başka hissetmekten, başka olanı istemekten...

Demleri koydum geriye yaslanarak; buğu gözümü yakıyor yoksa. "Zeyneep," diye bağırdı abim içeriden, daha ben 'Efendim' diyemedim "çaylar nerede hani?" diye devam etti.

Tepsiyi divanın üzerine, babamla abimin ortasına bıraktım. Annem şimdi içmez. Kupamı alıp yanına oturunca ağzının içinde dilinin çıkarıldığı sinir bozucu, yapışkan sesler geldi kulağıma. Garipsedim, genelde sesi duyulmaz öyle annemin. Dilinden, tam sesinden yakalanmış diğer kadınlar gibi, konuşmaz pek.

Abim çayını iki koca yudumda bitirdi. "Sana da kupayla getireyim mi?" diyecek oldum ama vazgeçtim hemen. Görmezden gelip televizyon izlemeye devam ettim. Ülkenin dört bir yanında kutlamalar var. Sandıklar yüzde doksan yedi oranında açılmış; ötekileri, azınlıkta kalanları çoktan yutmuş bile.

Çok geçmeden "Zeynep," dedi abim yine "yatağımı aç da bir çay daha içip yatayım ben artık." Salonda yatıyor. Akli sıra babamlara duyuruyor; erkenden odalarına yollayıp maç izleyecek.

Antredeki gömme dolaptan yastık yorganı kucaklayıp salona girdiğimde babam annemin yanına geçmişti. Abim de hemen önlerinde, yere bağdaş kurmuş. Tepsi hala divanda ama. Kucağımdakileri bırakıp tepsiyi komodinin üstüne koydum. Abim çoraplarını çıkarıp televizyon ünitesinin yanına fırlatırken kırlentleri duvarın köşesine dizdim.

Çarşafı yayarken arkadaki duvara asılmış fotoğraf ilişti gözüme gene. Annem, babam, abim ve ablalarım. Herkes ayakta. Kimse gülmüyor. Sarımtrak fotoğraf hepsini daha bir mutsuz gösteriyor. Ben yokum, görünmüyorum. Altı kardeşin hepsi var ama ben daha annemin kucağında, kundaktayım. Gerçi ben hala kundaktayım. Kürtajla günah arasında doğurulmuş daha doğrusu düşürülmüş bir tekne kazıntısıyım.

Abim divana atlayınca geldim kendime. Annemle babamın ortasına oturdum, sırtımı tam yaslayacaktım ki babam mükemmel bir zamanlamayla bardağını kafaya dikip bitirdi ve kaşığı şangırdatarak içine attı.

Mutfağa gidip çayını tazeledim. Çaydanlığın altını kıstım biraz. Sonra kapattım ve düğmesini çevirerek ocağı sonuna kadar tekrar açtım.

Eğilip çayını verdim babamın, merhametsiz bir mutlulukla bakan gözlerine daha yakından baktım, sonra çiçekli basma kumaşın içinde bir kabartı gibi öylece duran anneme, abimin divandan sarkan ayaklarına ve yine o fotoğrafa...

Odama geçtim. Sigara paketimi, içinden de akmağımı çıkarıp bir tane daha yaktım. Yatağın ucuna, pencerenin hemen önüne oturdum ve çocukluğumdan beri değişmeyen manzaraya karşı ilk defa oturarak çektim iime. "zgrlk," dedim kendi kendime "aileyi öldürmekle başlar."